Aventurile submarinului DOX

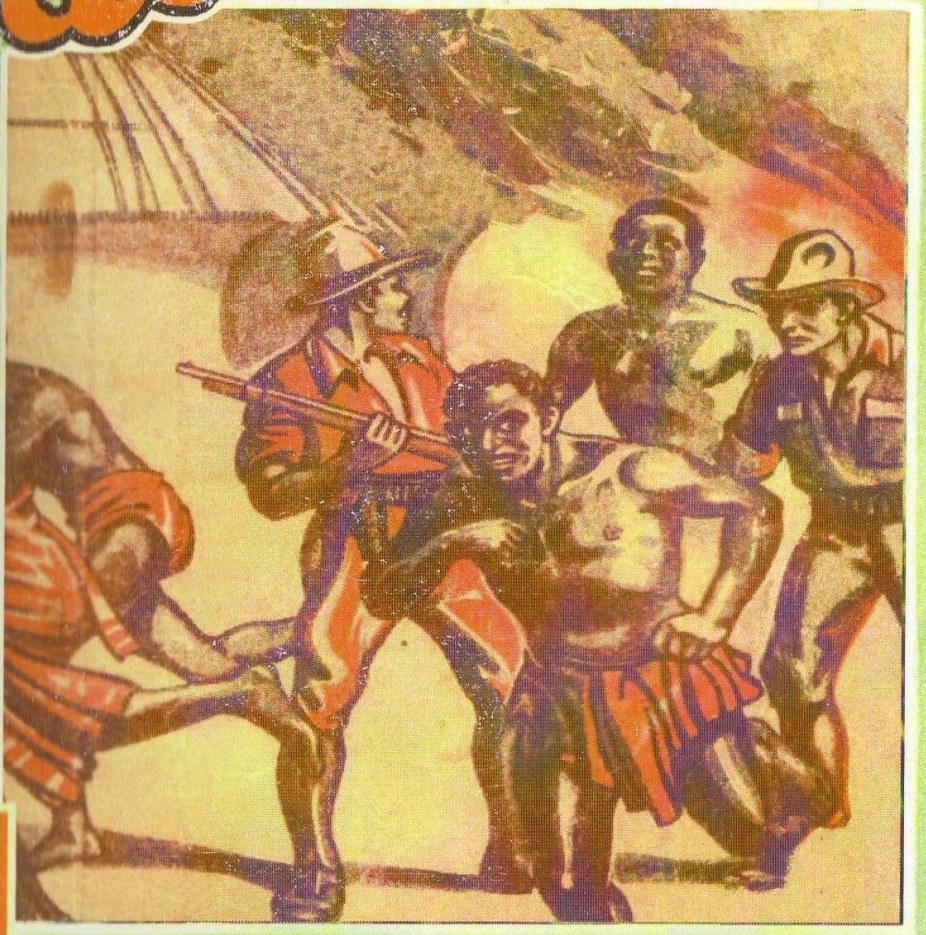

SERIE NOUĂ

98

Forțe misterioase

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 91.

FORŢE MISTERIOASE.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
PANICA.

DOCTORUL BERTRAM urmă să-i povestească lui George:

— «N-avem încotro – zise Marian – suntem nevoiţi să părăsim satul. Trebuie să încercăm să ne croim drum printre negrii duşmani, altminteri ne pârjolesc de vii.

Prietenul meu avea dreptate, căci gardul care înconjura satul lui Pongo începuse să ardă cu vâlvătăi. De pretutindeni focul izbucnea mai cu furie, de câte ori o colibă era cuprinsă de flăcări. Pe lângă căldura soarelui tropical o mai aveam acum şi pe aceea a focului şi eram ameninţaţi să ne înăbuşim.

Situata noastră devenise deznădăjduită. De jur-împrejur, la adăpostul pădurii, tribul duşman încercuise luminişul pe care se afla satul lui Pongo, cei mai mulţi inamici erau înarmaţi cu puşti şi afară de asta mai aveau şi o mitralieră, sub a cărei ploaie de gloanţe se putuseră apropia de gard ca să-i dea foc.

Şi tocmai această mitralieră mă făcu să cred îndărătul acestui atac se ascundeau europeni; spusei această bănuială şi lui Marian.

Pongo, care se apropiase de noi şi auzise vorbele mele, zise atunci:

— Masser Bertram are dreptate. Belgienii vrut să facă Askari din oamenii lui Pongo, Pongo însă nu lăsat. E mult de-atunci, dar ura încă mare.

Acum ni se lămurea faptul de ce ne urmăriseră soldaţii belgieni când am intrat în ţinutul Congo-ului, venind din Africa portugheză. Se temeau, desigur, că la întoarcerea lui Pongo oamenii săi vor pune la cale o răscoală împotriva stăpânitorilor de rasă albă.

Şi iată că situaţia se prezenta în culori negre pentru noi. Eram închişi în satul în flăcări şi o încercare de fuga ne-ar fi dus sub ploaia de gloanţe a mitralierei duşmane. Trebuia totuşi să ieşim de aci cu orice chip.

De-odată îmi veni în gând că cel mai bun lucru ar fi să ne predăm. Desigur ca negrii duşmani nu ştiau că se afla doi albi în satul asediat. Poate că ne-or da drumul să trecem – nouă, lui Pongo şi oamenilor săi – dacă vom şti să punem piciorul în prag.

Îi împărtăşii lui Marian planul meu, dar Pongo strigă iarăşi:

— Şankuri conduce duşmani. Şankuri rău faţă de duşmani străini, bun numai faţă de Belgieni. Şankuri omoară pe Massers când vede.

Nu prea ne încânta perspectiva aceasta, astfel ca nu ne

rămânea decât să încercăm să scăpăm cu fuga.

De-odată Marian se-ntoarse spre Pongo şi zise:

— Pongo, atunci e cu neputinţă să ieşim de aici. Trebuie să ne facem nevăzuţi. Şi asta va merge poate acum, deoarece din cauza focului s-a stârnit un vânt care bate în spre poartă. Pentru asta avem nevoie… – Dumnezeule, cheamă-i înapoi pe oamenii tăi! Se întrerupse el, agitat. Vor fi ciuruiţi de gloanţe.

În timp ce vorbeam ne apropiaserăm de poartă şi văzurăm că vreo câţiva locuitori ai satului – care îşi pierduseră capul, probabil – deschiseseră poarta şi se pregăteau să dea buzna în luminiş.

În aceeaşi clipă câteva gloanţe şuierară prin aer şi neprevăzătorii aceştia se prăbuşiră la pământ scoţând răcnete de moarte. Acum trebuia să alegem între a pieri în flăcări sau a ne lăsa ciuruiţi de gloanţele celor de afară.

Nu mai era nevoie ca Pongo să-i reţină pe oamenii săi, căci prin pilda ce le-o dădeau morţii de dincolo, ceilalţi se retraseră speriaţi.

Stăteau acum cu toţii în poartă, bărbaţi, femei şi copii, tremurând şi privind cu teamă spre Pongo. De la care aşteptau salvarea. Tot mai numeroşi se adunau la poartă, deşi o mare parte trebuie să-şi fi găsit moartea din pricina fumului şi focului.

— Repede! strigă Marian. Trebuie să stropim cu apă colibele care n-au fost cuprinse de flăcări încă, pentru ca lemnul şi paiele să se umezească. Avem nevoie de fum gros pe care vântul să-l alunge în luminiş. Sub ocrotirea lui putem încerca s-ajungem în pădure. Dar repede, înainte ca să ia foc colibele!

Planul era cat se poate de bun şi Pongo se grăbi să strige oamenilor săi o poruncă. Câţiva bărbaţi mai curajoşi plecară repede şi se întoarseră curând cu vase de pământ pline cu apă.

Marian arătă care colibe trebuiau stropite. Era şi timpul, căci abia stropiseră negrii partea din faţă a colibelor, că cea din spate şi luase foc.

Şi imediat se dovedi că ideea lui Marian era buna: nori groşi de fum se ridicară din paiele umede ale acoperişurilor şi fura mânaţi de vânt spre poarta, apoi mai departe în luminiş.

— Repede afară! striga Marian şi imediat alergarăm spre rarişte, sub ocrotirea fumului.

Tuşind, cu ochii plini de lacrimi, în neputinţă să vedem ceva, alergam orbeşte înainte.

Se părea că duşmanii ghiciseră gândul nostru, căci începură să împuşte la nimereală în norul de fum şi din ţipetele ce auzirăm ne dădurăm seamă că nimeriseră pe vreunul.

La dreapta şi la stânga mă izbeam de făpturi care goneau cu

aceeaşi iuţeala ca şi mine. Marian, Pongo şi eu ne ţinurăm alături când începuse goana din sat. Eram cam cei din urma, căci primii locuitori ai satului o luaseră la picior în clipa când năvălise fumul. De odată mă izbii de un copac şi asta fu dovada că ajunsesem în pădure.

Acum se ivea o noua primejdie: întâlnirea cu negrii duşmani, care ştiau că fugiserăm sub ocrotirea norului de fum. Cu siguranţă că se postaseră de amândouă părţile luminişului ca să-i ucidă îndată pe fugari. Dar puteau fi şi în faţa noastră, ţinându-se mereu înaintea noastră până ce acesta se va înălţa deasupra vârfurilor copacilor. Atunci ne puteau vedea şi trage asupra noastră.

Aşadar, nu era atât de simplu să scăpăm nevătămaţi. De l-aş fi putut zări măcar pe Marian, sau pe Pongo! Se vede însă că alergasem prea repede, căci nici pe alţi negri nu-i putui descoperi. Pătrunsei mai adânc în pădure şi ajungând la desiş fui nevoit să-mi scot cuţitul ca să-mi croiesc un drum printre tufe.

Pe potecile croite dinainte nu puteam cuteza să merg, căci tocmai acolo stăteau, de sigur, la pândă duşmanii, Abia îmi venise gândul acesta că se şi auzi o împuşcătură de carabină în apropierea mea. Un ţipăt puternic îi urmă…

Simţii o uşurare văzând că norul de fum se subţiază mereu. Acum puteam zări în juru-mi şi mă pomenii într-o junglă deasă de bambuşi şi malve. Înaintai încă vreo douăzeci de metri, apoi mă oprii, căci norul de fum nu mai ajungea pană aici.

Ascultai cu încordare în jurul meu, auzeam din când în când un trosnet uşor de crengi la dreapta sau la stânga – ca şi cum s-ar strecura un om prin desiş – dar nu cutezam să strig, căci nu ştiam de sunt prieteni sau duşmani.

Cât despre Marian şi Pongo, nici urmă. Şi doar fuseserăm împreună la început! Pesemne că o luasem pe de lături, iar ei pătrunseseră în pădure prin alt loc.

De-odată îmi dădu în gând luminişul, unde Pongo răpusese leopardul. Acolo se vor strânge probabil, fugarii salvaţi.

Aika, mama lui Pongo, Mtoro, fratele său, Kubang, precum şi Ugo, erau înaintea noastră când părăsiserăm satul în flăcări, la adăpostul norului de fum.

Poate că se şi aflau în drum spre luminiş, poate că erau îngrijoraţi de soarta mea – dacă nu cumva se aflau ei înşişi în cine ştie ce situaţie grea.

Încercai să mă orientez după punctele cardinale. Luminişul cu pricina era la nord-vest de locul unde mă aflam şi, dacă acum coteam spre apus, trebuia să ies la poteca tăinuită care ducea

acolo.

Era foarte primejdios să pornesc pe drumul acesta, căci el trebuia să le fie cunoscut şi duşmanilor, care locuiau doar prin apropiere. O clipă mă gândii să atacăm cu supravieţuitorii, satul vecin, părăsit acum. Duşmanii nu vor da doar foc propriilor lor colibe şi aveam apoi ostateci de preţ în femeile şi copiii lor.

Gândul acesta mă preocupa atât de mult, încât începui aproape să alerg, prin desiş, spre apus. Vroiam să ajung cat mai repede în luminiş, ca să-i împărtăşesc lui Marian planul meu. Spre marea mea bucurie, după vreo zece minute de mers dădui de cărarea cu pricina. Mă îndreptai repede spre nord şi pornii înainte. Trecând de o cotitură, auzii deodată un pârâit în tufişul dindărătul meu. Întorsei fulgerător capul şi mă pomeni în faţa unui negru înalt.

Recunoscui într-însul pe uriaşul care, în seara trecută, mă înhăţase în pădure şi mă târâse în sat. Aşa dar, trecuse de partea duşmanilor, împreună cu ceilalţi locuitori, în care Pongo nu avusese încredere.

Abia îl zării pe negru şi ei se năpusti spre mine, ca o panteră. N-avea arma, în schimb întinse mâinile, cu gândul să mă gâtuie, din fericire, eu ţineam încă în mană cuţitul cu care îmi croisem drum prin desiş. Astfel că, în loc să dau înapoi, cum se aşteptase, probabil, uriaşul, dădui buzna spre el. Nu puteam să-l cruţ, căci asta ar fi însemnat pieirea mea, astfel că îi implântai lama tăioasă în subţioara stângă. În acelaşi timp mă folosii de mâna liberă pentru a-l strânge de gât.

Trupul uriaş zbătu cu putere, braţele îi căzură moi, în lungul trupului, apoi genunchii i se muiară şi de odată matahala se rostogoli în tufiş. Îi ţineam încă încleştată beregata, dar cu toate astea un geamăt ieşi de pe buzele sale.

Apoi însă se ridica în sus, mai lovi odată cu braţele în juru-i, pentru ca după aceea să cadă încetişor pe spate. Lovitura aceasta de cuţit fusese salvarea mea. Poate că altfel negrul ameţit de izbândă m-ar fi tăiat în bucăţi.

Când văzui că nu mai mişca, mă ridicai, ca uşurat de o povară şi după ce ascultai câteva clipe dacă nu se aude vreun zgomot, târâi greoiul trup în desiş.

Pornii apoi mai departe pe potecă, spre nord. Ştiam că peste vreo douăzeci de minute voi ajunge în luminiş.

Nădăjduim că tovarăşii mei s-au retras într-adevăr pe dânsa, altminteri eram singur şi părăsit în mijlocul pădurii seculare, înconjurat de duşmani necruţători.

Nu era deloc frumoasă perspectiva aceasta, de aceea iuţii

pasul tot mai mult, ca să aflu odată cum stau. Şi însăşi făcui o mare nechibzuinţă care m-ar fi costat viaţa dacă m-aş fi lovit faţă în faţă cu un duşman.

De-odată se ivi dindărătul unui copac o făptură uriaşă, văzui o suliţă sclipind pe dinaintea ochilor mei şi, cuprins de groază, mă simţii pierdut.

Dar vârful lat de fier se opri la câţiva centimetri de faţa mea, apoi se lăsă în jos şi auzii un glas foarte cunoscut:

— Oh, Masser Bertram… Foarte bine.

— Pongo! strigai şi, în prada unei bucurii fără margini, îi strânsei mana.

După ce mă liniştii puţin îl întrebai:

— Unde sunt tovarăşii tăi?

— Toţi în luminiş, răspunse el. Pongo mers înapoi caute Masser Bertram.

Privirea lui căzu pe cuţitul meu pe care-l mai strângeam încă în mâna dreaptă.

— Oh, Masser Bertram ucis duşman? exclamă el.

— Da, Pongo şi nu prea departe de aici. L-am înjunghiat şi l-am târât apoi în desiş. Era din satul tău.

— Atunci va fi bine – mă încredinţă uriaşul. Altfel duşmani bagă de seamă că om al lor dispărut. Masser vine repede, trebuie sfătuim ce facem mai departe.

Pornirăm în pas alergător şi după câteva minute ajunserăm la capătul potecii.

Acolo ne ieşiră în întâmpinare, din tufişurile lăturalnice doi din oamenii lui Pongo şi mă simţii liniştit că luminişul era atât de bine păzit împotriva unei vizite neaşteptate.

Exprimându-mi admiraţia faţă de Pongo, acesta spuse:

— Oameni de la Pongo stau şi la alte poteci. Duşmani nu poate vine neobservaţi în luminiş.

Marian sări în sus când mă zări şi la fel se ridicară şi ceilalţi negri, care se aşezaseră sub capacul din mijlocul luminişului.

Prietenul meu îmi strânse mâna, mişcat şi zise:

— Nici nu-ţi închipui cât de îngrijorat am fost de soarta ta. Mă temeam că ai căzut în mâinile duşmanilor.

— Nu lipsea mult, îi răspunsei şi povestii aventura pe care o avusesem.

Apoi urmai:

— Nu ştiu dacă aţi luat vreo hotărâre cu privire la ceea ce avem de făcut. Ce-ar fi dacă am da acum repede năvală în satul tribului vecin? Nu vom întâmpina împotrivire şi-apoi avem ca ostateci femeile şi copiii.

— Tii! făcu Marian, surprins.. — Asta e o idee minunată. Ce părere ai tu, Pongo?

Camaradul nostru negru făcu o mutră îngândurată şi răspunse, şovăitor:

— Nu va fi bine. Şankuri va da foc şi la sat al lor. El ştie că noi vom lăsa femei să plece. Femei nu face bani pentru dânsul. El atacă totuşi satul.

— Dar copiii? întrebă Marian. Şankuri n-are nici un fiu?

Ochii lui Pongo scânteiară şi strigă cu însufleţire:

— Bun, Masser, foarte bun. Pongo prinde fiu de la Şankuri. Şankuri dă viaţa lui pentru fiu de la Londa.

— Ei vezi? făcu Marian, mulţumit. Vom putea, deci, începe pe urmă tratativele cu el. Trebuie să ne grăbim însă, altminteri ne-o iau înainte.

— Duşmani nu se-ntoarce îndată – ne linişti Pongo – întâi face dans de izbândă. Noi mănâncă acum, pe urmă merge repede.

Arătă spre două antilope care fuseseră vânate cu suliţele. După cum îmi spuse Marian – şi care se frigeau deasupra focurilor. După o jumătate de ceas eram gata cu mâncarea. Într-acestea eu numărasem pe negrii aflători în luminiş şi constatai că erau puţini cei scăpaţi şi veniţi aici, dar trăgeam nădejde că vor mai veni alţii, care se rătăciseră poate în pădure.

Ceata noastră era alcătuită din patruzeci de bărbaţi, douăzeci de femei şi tot atâţia copii. Puţin de tot, când te gândeai ca odinioară satul lui Pongo număra numai bărbaţi vreo două sute. E drept însă că cel puţin jumătate din locuitori trecuseră de partea duşmanului.

Pongo făcu o mutră gravă privindu-şi mica ceată de partizani. Se-ntoarse în direcţia satului său şi ridică braţul ameninţător. Era ca un jurământ de răzbunare…

Uriaşul îşi îndreptă iar privirea spre oamenii săi, le strigă o poruncă şi, apoi porni spre apus.

Trebuia să fie şi acolo o potecă şi, într-adevăr cotind pe după un tufiş, dădurăm de o cărare îngusta şi oarecum bine întreţinuta.

II.
O TRAGEDIE ÎN PĂDURE.

ŞTIAM CĂ PÂNĂ LA SATUL LUI ŞANKURI aveam nevoie de vreo şase ceasuri. Asta însemna să ajungem acolo cu puţin înainte de apusul soarelui şi un atac pe întuneric nu se putea să nu ne aducă izbândă, căci puţinii paznici pe care i-ar fi lăsat Şankuri erau uşor de înlăturat.

În vreme ce mergeam repede înainte, mă gândeam că s-ar putea să ne găsim beleaua. Adicătelea, ce ne păsa nouă, europeni, de certurile negrilor? Nu era mare lucru ca belgienii să ne învinovăţească pe noi că am aţâţat tulburările, ba poate că le-am pus chiar la cale.

Căci nu vor crede în ruptul capului că noi îl socoteam pe Pongo al nostru ca un adevărat prieten. Vedeau doar într-însul tot un negru, la fel cu ceilalţi şi nu-i cunoşteau de fel minunatele însuşiri cu care era înzestrat.

Pe când mă gândeam astfel, îl priveam pe Pongo, care mergea în faţa noastră. Nu mai purta blana de leopard, căci aceasta arsese în sat. Avea acum un şorţ alb dinainte, după cum e portul în ţara aceasta caldă.

Deodată uriaşul ridică braţul drept şi în clipa următoare suliţa să grea zbură în tufişul de la dreapta noastră.

Auzirăm un ţipăt urmat de o zvârcoleală, apoi Pongo pătrunse printre tufe, se-ntoarse îndată cu suliţa lui şi zise liniştit:

— Paznic duşman. Acum va fi bine. Pongo văzut ochi de la el.

Asta era o nouă dovadă de minunata dezvoltare a simţurilor sale. Cine ar fi descoperit o pereche de ochi omeneşti în mijlocul unui tufiş din pădurea seculară? Şi cine ar fi putut zvârli atât de repede o suliţă care să ucidă duşmanul cât oi clipi din ochi?

Oricât ne-ar fi liniştit aceste însuşiri ale lui Pongo, pe de altă parte nu se putea contesta faptul că era cu putinţă să fie ascunsă o iscoadă chiar şi aici. Şankuri trebuie s-o fi postat încă înainte de a fi pornit atacul asupra satului. Căci altminteri omul n-ar îi putut să fie aici.

Dar era lesne posibil să fi luat aceste măsuri, dat fiind că-l cunoştea pe Pongo şi putea presupune că uriaşul va izbuti să fugă din satul asediat.

Şi sentinela aceasta pe drumul spre satul vecin, ne putea îndemna să credem că Şankuri lăsase destui paznici acasă, ca să se poată împotrivi unui atac.

Uriaşul negru merse mai departe, dar acum întorcea mereu capul de ambele părţi. De sigur că se temea, ca şi mine, că mai puteau fi şi alţi paznici împrăştiaţi pe drumul acesta. Şi dacă ne descoperea vreunul, atunci va da de veste prin strigăte, până ce va afla Şankuri, care va alerga imediat spre satul său. Pongo începu să meargă mai încet, de parcă ar fi fost cufundat în gânduri. Se opri de-odată şi privi spre un tufiş de pe stânga potecii. Auzii atunci îndărătul meu un strigăt slab, mă-ntorsei repede şi văzul că mama lui Pongo se holbă înspăimântată în tufişul acela.

Pe când mă gândeam ce primejdii puteau fi ascunse acolo, uriaşul nostru camarad ne şopti:

— Massers, aici începe poteca drept spre satul lui Şankuri. Dar foarte primejdios, aici mulţi Pongo. Drum mai scurt însă şi nici un paznic – nimeni n-are curaj să stea la pândă aici. Massers vrea să meargă în urmă?

Ne aflam în încurcătură. Fireşte că pentru scopul nostru era mai bine să ne folosim de poteca aceasta, de vreme ce era mai scurtă şi nepăzită, pe de altă parte însă nu prea era plăcut că ducea printr-un ţinut unde se aflau multe gorile.

Fără voie dusei mâna la ceafă unde abia cu câteva zile înainte mă lovise una din maimuţele acestea uriaşe.

Şi era foarte neplăcut să închei un cortegiu lung, căci dacă o gorilă cu familia ei ar fi pe aproape, nu se putea să nu audă paşii atâtor oameni şi atunci… vorba Bibliei: „şi cei de pe urmă vor fi cei dintâi”.

Marian răspunse râzând:

— Fireşte că vom apuca pe poteca asta. Doar n-or fi toate gorilele atât de războinice ca acele două pe care am fost nevoiţi să le ucidem. La drum, Pongo, noi vom încheia convoiul!

Uriaşul dădu din cap şi se-ntoarse spre oamenii săi. Dar de la primele sale cuvinte bărbaţii făcură mutre îngrijorate, în vreme ce femeile şi copiii tresăriră speriaţi. Toţi ştiau, deci, că partea aceasta a pădurii era populată de primejdioasele lighioane.

Pongo deveni însă foarte energic şi în urma acestui fapt bărbaţii se împărţirii în aşa fel între femei şi copii, încât să-i poată ocroti în cazul unui atac al grozavelor maimuţe.

Pongo ridică braţul, mai dădu o comandă scurtă, apoi dispăru îndărătul tufişului. Oamenii săi îi urmară, dar eu citii pe faţa fiecăruia îngrijorare şi teamă.

În cele din urmă Ugo intră ultimul înaintea noastră în desiş şi noi merserăm după el. În spatele tufişului se afla o potecă foarte îngustă, care părea să fie croită de vreo fiară sălbatecă.

Şi nici nu putea fi multă vreme de când trecuse fiara pe acolo, căci crengile şi scaieţii care zăceau la pământ dovedeau că Pongo trebuise să înlăture din cale, cu cuţitul său aceste piedeci.

Nu prea mă simţeam bine pe drumul acesta. Mereu mi se întorcea gândul la lovitura grozavă pe care o căpătasem nu de mult de la o gorilă.

Marian mergea – în urma mea şi asta mă liniştea oarecum – în schimb eram îngrijorat de prietenul meu. Dacă l-ar fi atacat pe neaşteptate una din maimuţele acelea uriaşe, nu i-aş fi putut veni în ajutor destul de repede.

Alergam aproape în trap pe poteca aceasta sinistră. Aerul era cald şi umed şi se aşeza greu pe plămâni, astfel că în curând înotam în sudoare.

Pădurea devenea tot mai deasă şi mai de nepătruns. Fără poteca aceasta cu greu am îi putut înainta. Şi în curând avea să se erate că eram pe domeniul fioroşilor stăpâni lori ai pădurii.

Din depărtare se auzi de-odată răgetul unei gorile. Apoi urmă un altul şi încă unul şi încă unul….

Aceasta era un semn că gorila zărise vreun duşman şi se năpustea spre el. Brusc se amestecă răgetul unei a doua gorile, repetat şi el la intervale scurte. Să se fi luat la luptă cei doi uriaşi? Asta ar fi fost o privelişte cum nu mai văzuse nici un om până atunci.

În mine se trezi naturalistul, uitai de primejdie, mă-ntorsei şi-i spusei lui Marian:

— Ce-ar fi să alergăm repede într-acolo? Ţiu mult să văd lupta dintre aceste fiare.

— Nu cred să se lupte între ele – răspunse prietenul meu — judecând după răgetele lor se află la oarecare depărtare una de alta. Şi mă tem că poteca pe care suntem duce cam într-acolo. Aşa fiind, ar trebui să ne aşteptăm la surprize cam neplăcute.

— Prost ar fi – zisei eu – căci nu trebuie să ne folosim de armele noastre decât în caz de mare nevoie. Şi cu cuţitul n-aş vrea să mă iau la luptă cu o dihanie dintr-astea căci n-am iscusinţa lui Pongo.

— Da încuviinţă Marian – ar îi trebuit să ne luăm şi noi suliţe din sat – Aha, cele două gorile par să se apropie una de alta. Ce-o fi acolo?

Puteam deosebi lămurit răgetul fiecărei gorile, căci una – probabil mai bătrână – zbiera mai tare ca cealaltă. La început cele două glasuri răsunară la depărtare de cei puţin cincizeci de metri unul de altul, dar acum desluşeam lămurit că fiarele se apropiau repede.

În vreme ce eu chibzuiam ce să fie ai cele două gorile, Marian urmă:

— Mi se pare că într-adevăr fiecare din ele urmăreşte vreun vrăjmaş; poate că înaintea noastră se află iscoade duşmane care au avut nenorocul să aţâţe furia maimuţelor. Asta ar fi spre binele nostru.

— O fi, dar se mai poate întâmpla ca iscoadele să fugă şi atunci s-avem noi plăcerea să ne-ntâlnim cu cele două gorile întărâtate.

— Fireşte şi asta se poate – răspunse Marian – atunci nu vom avea încotro şi va trebui să le împuşcăm.

— Ceea ce ne poate aduce neplăceri cu autorităţile belgiene, căci împuşcarea gorilelor e strict oprită şi, între noi fie vorba, e foarte îndreptăţit. Şi când te gândeşti că locotenentul ăla belgian a şi luat cu el două blănuri de gorilă. Eu am presimţirea că ne vom alege cu mari neplăceri din pricina împuşcării celor două maimuţe. Şi dacă mai adăugăm încă două la astea, atunci chestia devine şi mai încurcată.

— Dar mai întâi ar trebui să dea de noi în pădurile astea de aici – râse Marian – eu unul cred că nu le va fi atât de uşor. Aha, se pare că iscoadele – căci presupun că iscoade au fost – au izbutit s-o şteargă din apropierea celor două gorile.

Într-adevăr, monştrii pădurilor amuţiseră şi liniştea care se lăsase avea ceva misterios într-însa.

Noi ne continuam marşul, deşi abia ne mai simţeam picioarele şi plămânii lucrau din greu.

Şi la asta se adăuga încordarea grozavă dacă ne vom întâlni într-adevăr cu cele două fiare, care îşi vestiseră apropierea prin răgetul lor înfiorător.

Când glasurile lor dătătoare de fiori răsunaseră pentru întâia oară, socotisem că se aflau la depărtare de vreo jumătate kilometru. Într-acestea se scursese ca la zece minute şi trebuia să ne aflăm acum pe aproape.

Ugo, care mergea înaintea mea, se dădu deodată în lături şi făcu loc lui Kubang, care fusese în fruntea convoiului. În afară de Pongo, era singurul cu care ne puteam înţelege în dialectul acela englezesc numit „Pidjin”.

— Pongo spune Massers – începu el – îndată vine luminiş. Fiţi cu băgare de seamă, acolo mulţi Pongo.

— Bine – răspunse Marian – vom îi cu băgare de seamă.

Tânărul negru alergă din nou la locul lui din fruntea convoiului. Mai merserăm iarăşi câteva minute, apoi Ugo se opri deodată în faţa noastră.

Poteca ducea aici o bucată bună de drum drept înainte, astfel că puturăm vedea că şi ceilalţi negri se opriseră. De sigur că se ivise vreo piedecă şi Pongo nu putea merge înainte.

În şirul lung al negrilor se stârni o mişcare. Pongo poruncise ceva şi ordinul lui era transmis din om în om. În cele din urmă Ugo se-ntoarse şi ne făcu – mie şi lui Marian – un semn lămurit ca să venim în faţă.

Ne strecurarăm repede printre ceilalţi negri, care ne făcură loc. În cele din urmă trecurăm pe dinaintea lui Kubang, Aika şi Mtoro şi ajunserăm îndărătul lui Pongo, care se ghemuise lângă un tufiş şi iscodea cu încordare printre ramuri.

Ei întoarse capul şi ne şopti:

— Massers priveşte repede! În luminiş paznici duşmani. Vor pleca îndată. La dreapta şi la stânga pongos.

Ne lăsarăm În genunchi lângă el şi printre ramurile de jos ale tufişului puturăm vedea un luminiş întins, cu diametru de vreo treizeci de metri.

În mijlocul lui era o tufă de mimoze, în umbra cărora, la un focşor, şase negri stăteau la pândă cu suliţele în mână şi se uitau cu ochii căscaţi în toate părţile.

Pongo spusese că la dreapta şi la stânga luminişului erau gorile.... Privii cu încordare spre marginea dreaptă a luminişului, dar neputând descoperi nimic, vroiam să-l întreb pe credinciosul nostru camarad, când îl auzii scoţând o exclamaţie uşoară de mulţumire.

Şi în aceeaşi clipă văzui şi eu o privelişte care ar fi dat fiori de groază şi celui mai oţelit bărbat.

De pe crengile de jos ale unui copac uriaş îşi făcu vânt o făptură grozavă. Era o gorilă de mărime neobişnuită, înaltă de peste doi metri şi grea de cel puţin şase sute de kilograme. Când atinse pământul se ridică repede în două picioare, privi înfuriată la grupul negrilor, scoase apoi un răget înfiorător şi în acelaşi timp se bătu în piept cu labele, scoţând sunete de tobă.

Namila aceasta se pregătea de atac, înaintând spre cei şase negri... După ce făcu câţiva metri se opri iarăşi, se bătu din nou cu pumnii în piept mai scoase un răget înfiorător. Apoi îşi urmă drumul, ca o dihanie apocaliptică.

Cei şase negri rămaseră înlemniţi. De sigur că auziseră dinainte răgetul grozav în cele două părţi ale luminişului şi s-or fi hrănit cu nădejdea că vor fi cruţaţi de o soartă înfiorătoare... dar acum se vedeau faţă în faţă cu această plăsmuire a iadului care ameninţa să-i nimicească.

Nenorociţii îşi veniră în fire abia când dihania se opri iarăşi şi scoase un al treilea răget. Săriră în picioare şi alergară spre partea stângă a luminişului.

Dar, vorba ceea: nimeriră din lac în puţ. Când erau încă la trei sau patru metri depărtare de locul acesta, sări şi de acolo o făptură grozavă dintr-un copac.

Era a doua gorilă pe care o auzisem şi aproape tot de aceeaşi mărime ca surata ei.

O singură dată răgi numai, făcu apoi o săritură şi, cu o loviturii de labă, doborî la pământ pe cel dintâi negru.

Nenorocitul nu scoase nici un geamăt, dar lovitura sună de parcă ar fi spart cineva în bucăţi o oală de lut. Şi în clipa

următoare dihania se năpusti iar şi sfâşie pieptul unui al doilea negru.

Cu un ţipăt înfiorător negrul căzu la pământ şi abia acum ceilalţi patru negri îşi reveniră din doua spaimă. Scoţând urlete de groază se-ntoarseră, alergară îndărăt şi... se pomeniră faţă în faţă cu cealaltă gorilă, care în vremea asta străbătuse luminişul în toată graba.

Fulgerător se ridică în două labe înaintea negrilor şi îi lovii cu labele. Doi negri căzură grămadă, pe când ceilalţi doi, înnebuniţi, de spaimă alergară de-a dreptul spre tufişul îndărătul căruia ne aflam noi. Îmi era milă de nenorociţii aceştia, pe de altă parte însă, nu trebuia să-i lăsăm să ne scape, căci atunci am fi fost trădaţi imediat. Şi Pongo se dădu ceva mai în lături chiar, pe locul unde cei doi trebuiau să pătrundă în desiş.

Îşi lăsase suliţa lângă noi, În schimb luase în mâna dreaptă cuţitul de spintecat rechini. Gâfâind de groază cei doi negri ocoliră tufişul... Pongo sări în picioare... cuţitul lui fulgeră de două ori în aer şi duşmanii se prăbuşiră la pământ, fără suflare.

III.
RĂZBUNAREA LUI PONGO.

ÎNCETUL CU ÎNCETUL îmi învinsei groaza care mă cuprinsese la moartea năpraznică a celor şase duşmani. Fireşte, fuseseră o piedică mare pentru noi, pe care cu greu am fi putut-o ocoli – şi cu siguranţă că ar fi adus pierzania noastră, dacă ar fi dat de ştire tovarăşilor lor că ne iviserăm acolo. Cu toate acestea oameni eram şi mie, cel puţin, mi se strânse inima de milă în faţa acelei privelişti înfiorătoare.

Câteva clipe privii încă la cele două trupuri ale ultimilor negri, pe care loviturile puternice ale lui Pongo le zvârlise în tufiş. După câteva zvârcoleli rămaseră nemişcate.

De odată îmi adusei aminte iarăşi de cele două namile din luminiş. Ele erau o primejdie şi mai mare decât iscoadele, de care am fi putut scăpa, poate, prin vreun vicleşug.

Privii repede spre luminiş şi băgai de seamă ca temerile mele păreau să fie întemeiate, căci dihăniile alergau în toate patru labe, spre tufişul îndărătul căruia ne ghemuisem noi.

Aruncai o privire spre Marian şi văzui că dânsul îşi smulse puşca de pe umăr. Făcui la fel, ştiind că acum, ne era viaţa în joc şi nu mai puteam şovăi să tragem, fie că prin asta atrăgeam luarea-aminte a duşmanilor.

Probabil că gorilele îşi puseseră în gând să urmărească pe cei

doi negri care fugiseră şi să-i omoare. Fireşte că vor da de noi şi-şi vor vărsa necazul asupra noastră.

Pongo îşi încleşta mâna pe suliţă, făcu un semn lui Kubang şi acesta se târî lângă uriaş, apoi şopti:

— Massers împuşcă numai când Pongo şi Kubang în primejdie. Trebuie oprim pongos cu suliţi.

Privii cam neîncrezător la tânărul Kubang, care nu-mi prea părea potrivit pentru o luptă cu un astfel de monstru al pădurilor. Dar chipul lui era atât de liniştit şi trăda o hotărâre atât de dârză, încât mă simţii cuprins de admiraţie pentru el. Eu unul aş fi stat mult la gânduri înainte de a ataca o gorila cu o simplă suliţa.

E drept însă că nici nu eram obişnuit cu astfel de arme. Cu toate astea însemna adevărată sinucidere să porneşti cu dânsa la luptă împotriva unei gorile.

Cele două maimuţe uriaşe erau acum la vreo douăzeci de metri depărtare. Socoteam că vor fi lângă noi peste o jumătate de minut, dar deodată se ivi o întorsătură pe care nici n-aş fi visat-o.

În goana tor nebună dihăniile se întâlniră deodată, se opriră ca la o comandă, se ridicară în două picioare şi se holbară una la alta.

Cea mai mere scoase atunci răgetul acela grozav, lăsă să-i cadă pe frunte moţul de păr din creştet şi se bătu cu pumnii în piept. Dar cealaltă gorilă, care părea să fie ceva mai tânără, nu se înfricoşă. Primi provocarea adversarului, folosindu-se de aceleaşi mijloace.

Atunci amândouă rămaseră liniştite şi se priviră sfredelitor. După câteva clipe, cea mai mare făcu un pas înainte, îşi înălţă şi mai mult trupul şi repetă răgetul precum şi bătaia de tobă în piept.

Se scurseră încă vreo câteva clipe. Cea mai mică părea să-şi măsoare duşmana. Apoi, însă, făcu şi ea un pas înainte, scoase şi dânsa un răget şi bătu toba…

Privirăm cu încordare supremă spre luminiş. Vom fi oare martorii unei lupte între două gorile uriaşe? Aşa ceva nu văzuse încă nimeni până atunci, deşi la unele exemplare răpuse s-au găsit colţi rupţi, care, după spusele negrilor, sunt mărturia unor asemenea lupte, care iau naştere, de regulă, numai de dragul unei femele.

Acum se stârnise şi o concurenţă între aceste două fiare – amândouă erau însetate de sânge, vroiau să-şi descarce furia.

Cei doi uriaşi mai erau la trei metri unul de altul. În clipa următoare se va hotărî dacă aveau de gând să se încaiere. Pentru noi asta ar fi fost o adevărată salvare, căci poate ar fi uitat atunci

că porniseră în urmărirea celor doi negri.

Gorila mai mică părea să fie mai războinică, deoarece pe câtă vreme surata ei începu din nou să se bată cu pumnii în piept, ea făcu deodată doi paşi înainte şi o pocni cu laba pe potrivnica ei.

O astfel de lovitură ar fi făcut piftie pe un om, dar gorila atacată nici nu se clătină măcar, ci scoase un răget şi răspunse loviturii primite cu una la fel. Pumnul uriaş se lăsa cu putere pe capul duşmanului, care, însă, păru să nici nu-l fi simţit, căci mai făcu repede un pas înainte, îşi înhaţă vrăjmaşul, îi petrecu braţele în jurul trupului şi încercă să-şi înfigă colţii în gâtlejul lui.

Bătrâna gorilă îşi dădu însă capul pe spate, îl încleştă gâtul şi căută să-l înăbuşe.

Era o privelişte măreaţă şi înfiorătoare în aceiaşi timp. Trupurile lor uriaşe se bălăbăneau încoace şi încolo, scoteau mugete înăbuşite şi ar fi fost greu să prevezi cine va învinge.

De-odată cea mai mică se desprinse cu o smucitură, izbi încăodată cu laba în vrăjmaş şi sări apoi spre el.

Fulgerător îşi înfipse colţii în beregata lui şi de data aceasta gorila bătrână fu învinsă, alegându-se cu gâtul sfâşiat.

Simţea probabil că fusese rănită de moarte, căci porni la atac cu atâta furie şi putere, încât cealaltă nici nu mai avu răgazul să se gândească la împotrivire. Rănita se aruncă peste ea şi-i înfipse şi ea colţii adânc în gâtlej.

Cele două trupuri începură să se zvârcolească cu furie în ţărână, dar mişcările lor deveneau tot mai slabe. În cele din urmă rămaseră întinse alături şi-şi dădură sufletul.

— Doamne Dumnezeule, o privelişte ca asta n-a văzut încă ochiul omenesc! zise Marian cu glas tremurător. Păcat că nu putem lua blănurile.

— Poate că s-or fi aflând iarăşi în marş soldaţii belgieni şi atunci nu se prăpădesc ele, râsei eu.

— Nu mai cobi! se răsti aproape prietenul meu la mine. Se prea poate să mai fie trimisa o expediţie încoace, ca să se încredinţeze de starea lucrurilor. Acum însă cred că putem porni mai departe – nu e aşa, Pongo?

Uriaşul clătină capul şi după ce privi cu încordare spre partea dreaptă a luminişului, şopti:

— Massers fie liniştit! Încă un pongo în pădure.

Vestea aceasta nu era de loc îmbucurătoare. Când să zicem şi noi Doamne ajută, iată că trebuia să ne pregătim totuşi pentru o luptă cu gorila.

Mă uitai şi eu spre marginea pădurii, dar nu putui zări nimic.

Deodată, însă, Marian mă ghionti şi-mi şopti la ureche:

— Uite-o colo la copac! Îi vezi capul?

Da, acum îi vedeam capul ieşind la iveală deasupra unui tufiş înalt. Ochii-i adânciţi în orbite şi-i îndreptase de-a dreptul spre tufişul nostru, ceea ce însemna că ne văzuse. Şi de sigur că aştepta să ieşim în luminiş, ca să ne atace pe la spate.

Treceam prin clipe de groază.

Se scurseră vreo cinci minute şi dihania continua să privească ţintă spre noi.

De-odată Pongo se întoarse spre Kubang şi vorbi cu el în şoaptă. Tânărul Negru dădu din cap, se ridică încetişor, iscodi cu privirea împrejur şi aduse cele doua suliţi pe care le scăpaseră din mână cei doi Negri duşmani, când îi doborâse Pongo. Uriaşul le luă pe amândouă în mâna stângă, după ce le examinase cu luare-aminte. Făcu apoi un semn lui Kubang şi tânărul părăsi liniştit ascunzătoarea, ieşind în luminiş. Era cât p-aci să strig ca să-l previn, căci apucase pe marginea pădurii şi trebuia să treacă pe lângă dihania ce stătea la pândă.

Dar Pongo, căruia nu-i scăpase intenţia mea, îmi şopti îndată:

— Masser fie liniştit, Kubang face bine, Pongo bagă de seamă.

Abia acum pricepui că gândul lui era să îndemne gorila la atac pentru ca apoi să o poată ataca el. Era un plan nebunesc, îmi spuneam însă că uriaşul Negru ştia ce face. Nu de geaba pusese să-i se aducă cele două suliţi de rezervă.

Îl văzui sculându-se pe jumătate şi ridicând braţul drept cu propria lui suliţă. În vremea asta, Kubang înaintase vreo cincisprezece metri în luminiş şi se afla acum drept în faţa gorilei pânditoare, la un metru şi jumătate de tufişul unde stătea ea.

În clipa următoare capul uriaşei maimuţe dispăru – urmă un foşnet în tufiş şi de-odată dihania înaltă de peste doi metri se ivi în rarişte, scoase un răget înfiorător şi se năpusti asupra lui Kubang Tânărul Negru sări fulgerător din raza braţelor uriaşe care se întindeau spre dânsul. În aceeaşi clipă se ridică şi Pongo, ieşi în luminiş şi zvârli suliţa în duşmanul mătăhălos.

Gorila făcu o mişcare repede şi datorită acestui fapt fierul ascuţit îi găuri numai braţul stâng. Cu o furie neînchipuită maimuţa se răsuci în călcâie, apucă suliţa cu dreapta şi o frânse în două, de parc-ar fi fost un pai.

Îl zări apoi pe Pongo şi păşi la atac, răgind. Camaradul nostru o lăsă să se apropie până la vreo zece metri. În mâna dreaptă ridicase o nouă suliţă şi o zvârli cu toată puterea în dihania ce se repezise la el.

Printr-o mişcare neprevăzută, uriaşa maimuţă scăpă doar cu o rană la umăr. Ea frânse din nou suliţa şi cu mai multă furie se

aruncă asupra lui Pongo. Oricât o fi fost de grava rana ce o avea se părea ca nu se prea sinchiseşte de ea. Camaradul nostru se afla acum într-o situaţie ce dădea de gândit. Mai avea numai o suliţă şi dacă nu nimerea unde trebuie, era nevoit să recurgă la ajutorul cuţitului – în cazul când nu-i săream noi în ajutor.

Dar tocmai când mă gândeam la asta, interveni Kubang, de care aproape că uitasem. Se repezi îndărătul gorilei – care ajunsese la cinci metri de Pongo – ridică suliţa şi o zvârli în spatele namilei.

În clipa următoare se şi retrase în tufişul de la marginea pădurii, căci gorila se întorsese cu o repeziciune uimitoare.

Fiara, cu suliţa înfiptă în trup, se aruncă acum asupra sărmanului Kubang, care se afla doar la trei metri de ea, în desişul pădurii.

Părea pierdut – dar Pongo, din doi paşi, fu lângă maimuţa şi cu toată puterea disperării îi înfipse în spate ultima suliţă pe care o mai avea. De data aceasta fierul străpunse inima dihaniei, căci, scoţând un horcăit înfiorător, ea căzu cu faţa la pământ, se zvârcoli câteva clipe în ţărână, apoi rămase nemişcată.

Kubang ieşi din tufiş şi trecu pe lângă leş, căruia îi aruncă priviri speriate. Puţin lipsise doar ca să fie zdrobit!

Pongo ne făcu semn şi ieşirăm în luminiş.

— Massers rămâne aici – zise el – primejdie trecut acum.

Mie îmi convenea asta, căci în fruntea unui convoi poţi vedea imediat orice primejdie. Şi când Pongo porni de-a lungul marginii pădurii, îl urmai liniştit, încredinţat că nu mai aveam a ne teme de gorile.

Într-adevăr, ne urmarăm drumul fără nici un incident şi cu vreun ceas înainte de a se înnopta Pongo ne ceru să fim eu băgare de seama şi să nu facem zgomot, căci ne apropiem de satul lui Şankuri.

Nu trecu mult şi ajunserăm la marginea unui luminiş mărişor, în mijlocul căruia se afla satul. Mai fuseserăm odată aici când îi adusesem înapoi pe oamenii lui Pongo, trimişi încoace de căpetenia lor, care vroia să-i prăpădească. Acum, însă, veneam din altă direcţie şi la lumina zilei.

Ne îndreptarăm atenţiunea spre gardul înalt ce împrejmuia satul. Acesta părea să fie mort şi, nici măcar capul vreunui paznic nu se arăta deasupra gardului. Pongo însă ne lămuri că sentinelele duşmane iscodeau, cu siguranţă, prin găuri făcute în împrejmuirea de nuiele.

— Mulţi nu pot fi – zise Marian – vrei să pătrunzi acum în sat, sau să aştepţi până s-o întuneca?

— Massers îndată vede – răspunse uriaşul – Massers aşteaptă aici.

Cu puţin înainte, bărbaţii salvaţi se îndepărtaseră, la o poruncă a lui Pongo. Eram încredinţat că ei se împărţiseră în jurul luminişului.

Camaradul nostru negru dispăru şi el acum, strecurându-se în desiş. După câtva timp auzirăm un strigăt ciudat la dreapta noastră – ceva ca ţipătul unei pasări – pe care eu îl bănuii îndată că era semnalul dat de unul din oamenii tui Pongo.

Şi de-odată, uriaşul se ivi pe marginea stângă a luminişului. Ţinea în mâini un trunchi scurt şi gros de copac şi, cu toată povara asta alerga repede spre poarta satului.

Dinăuntrul îngrăditurii căzură câteva gloanţe, dar Pongo şi ajunsese la poartă şi zvârli copacul greu în toată puterea în ea, scoţând în acelaşi timp răcnetul lui de război, care semăna atât de bine cu cel al unei gorile.

În clipa următoare partizanii săi dădură năvală din toate părţile asupra satului, alergând în zigzag, astfel că nimeni nu fu atins de gloanţele ce porneau din găurile făcute în gard şi îndărătul cărora stăteau paznicii duşmani.

Pongo şi dispăruse în sat. Auzirăm iarăşi răcnetul său sălbatec, apoi două ţipete de moarte... încă unu! ... şi oamenii lui ajunseseră în sat. În vreme ce o mare parte din ei dispărură pe poarta deschisă, ceilalţi se căţărară ca pisicile pe gardul înalt şi săriră de partea cealaltă.

Lupta fu scurtă. Auzirăm doar câteva strigăte, apoi, îl văzurăm pe Pongo ieşind pe poartă. Mâna stângă şi-o încleştase în ceafa unui tânăr negru şi eu bănui îndată că e Londa, fiul lui Şankuri.

Aproape de noi răsuna de-odată un ţipăt puternic, care părea să fi fost scos de vreun paznic ascuns, căci ţipătul acesta se afunda tot mai mult în pădure, până se pierdu în cele din urmă. Aşa dar Şankuri va afla repede ce se petrecuse în sat.

Marian sări îndată în cel mai apropiat tufiş, eu îl urmai, dar nu mai era nevoie de ajutorul meu. Cu paturile pistoalelor sale grele el şi doborâse santinela, un negru voinic, pe care îi târârăm în luminiş.

Pongo ne ieşi îţi întâmpinare cu prizonierul său şi zise, cu un zâmbet triumfător:

— Pongo acum stăpân pe sat al lui Şankuri. Massers vine cu noi în sat. Şankuri va fi aici peste cinci ceasuri.

La asta ne puteam şi aştepta şi poate că ajungeam iarăşi la o luptă de noapte. Marea mea grijă era mitraliera, pe care Negrii duşmani o întrebuinţaseră cu atâta succes la atacul asupra satului

lui Pongo.

Îmi exprimai această temere, Pongo chibzui câteva clipe, apoi zise:

— Şankuri nu atacă dacă Londa prizonier al meu. Dar Pongo ia de la duşmani mitralieră. Când întunerec, Pongo duce în pădure.

Eram încredinţat că planul lui va izbuti, căci îl cunoşteam prea bine pe camaradul nostru.

Merserăm în sat, care semăna aproape aidoma cu celălalt, distrus de foc. Pongo predase pe prizonier lui Ugo şi acesta îl legă îndată de trunchiul copacului sfânt din mijlocul satului şi puse doi oameni de pază lângă el.

Toţi paznicii satului, doisprezece la număr, se împotriviseră şi fură omorâţi. Dar şi din oamenii lui Pongo căzuseră trei. În vreme ce leşurile duşmanilor fură duse în luminiş, oamenii lui Pongo îşi îngropară camarazii lângă copacul sfânt.

Pongo dădu porunci şi războinici îşi aduseră din pădurea apropiată vreascuri, pe care le îngrămădiră de jur-împrejurul gardului. Şi în afara acestuia, la bună distantă de gard fură făcute mormane, care urmau să dea lumina în cazul unui atac al lui Şankuri. Ar fi fost de-ajuns să aruncăm dinăuntru făclii aprinse şi să întreţinem focul aruncând mereu vreascuri.

Ar fi fost greu să se apropie vreun duşman pe neobservate, cu atât mai mult cu cât descoperirăm în gard găuri prin care se putea privi în afară. În sat era destulă carne uscată de antilopă, aşa că avurăm o cină îmbelşugată.

În vremea asta se lăsase noaptea, dar mai aveam câteva ceasuri până să se ivească Şankuri. Locuitorii rămaşi în sat – bătrâni, femei şi copii – fură închişi în câteva colibe şi păziţi de femeile din satul lui Pongo. Ele se înarmaseră cu suliţi. În felul acesta bărbaţii puteau lua parte cu toţii la apărarea satului – în cazul când Şankuri ne-ar fi atacat.

După masă, Pongo ne duse în coliba cea mare de care ne spuse că e a lui Şankuri, dar căi ne-o punea nouă la dispoziţie. Aveam timp de dormit câteva ceasuri. Şi-apoi noi nu trebuia să luăm parte la luptă.

Intrarăm în coliba bogat împodobită cu blănuri. La lumina unei făclii adusă de Pongo, descoperirăm într-un ungher o ladă mare de lemn. Lucrul ne păru atât de ciudat, încât hotărârăm să vedem ce e înăuntru.

Rămaserăm nespus de surprinşi, când, ridicând capacul, văzurăm carabine belgiene şi muniţie. E drept că şi unii din oamenii lui Pongo aveau pistoale sau arme, dar în cantitate neînsemnată faţă de războinicii tribului duşman.

Pongo scoase o exclamaţie de bucurie şi zise:

— Oh, foarte bine aşa! Acum împuşcă şi oameni de la Pongo.

Făcu la repezeală din coliba aceea o magazie de arme şi fiecare negru intră să-şi ia o carabină şi treizeci de gloanţe.

Descoperirea aceasta era foarte îmbucurătoare pentru camaradul nostru negru, eu însă nu judecam lucrurile în acelaşi fel şi după ce Pongo părăsi coliba, zisei lui Marian:

— Nu-mi place de fel că oamenii lui Pongo sunt înarmaţi acum cu puşti belgiene. Dacă s-ar întoarce într-adevăr soldaţii belgieni, atunci s-ar putea să ne meargă prost nouă, ca europeni.

— E drept – încuviinţă Marian – ne aflăm într-o situaţie proastă. Dar acum n-ajută vorba, ci trebuie să ne bizuim pe norocul nostru. De fapt, nu prea e cu putinţă ca soldaţii belgieni să se şi întoarcă şi, la urma urmei, ne putem dovedi nevinovăţia. Acum să ascultăm de sfatul lui Pongo şi să ne odihnim câteva ceasuri.

Recunoscui că prietenul meu avea dreptate şi mă întinsei pe unul din culcuşurile de blănuri, unde adormii repede.

Fui trezit brusc. Perdeaua colibei noastre fu smulsă în lături, o lumină vie de foc năpădi încăperea şi când mă ridicai îl văzul pe Pongo care striga triumfător:

— Massers, Şankuri aici. Pongo are mitralieră.

Sării în sus şi împreună cu Marian ieşii afară.

Afară de făclia pe care o ţinea în mână Pongo, satul era cufundat în întunerec. Dincolo însă, de cartea cealaltă a gardului, ardeau focuri vii, care îşi împrăştiau lumina În rarişte, zădărnicind astfel un atac neobservat al duşmanilor.

Pongo ne zâmbi foarte mulţumit, porni înaintea noastră spre partea stângă a gardului şi în cele din urmă se opri lângă mitraliera uşoară pe care o luase de la oamenii lui Şankuri.

Era o lovitură de măiestru, căci duşmanii erau deocamdată liniştiţi, ceea ce dovedea că nu aflaseră încă de pierderea suferita. Şi-apoi, s-o fi priceput Pongo să ameţească fără zgomot pe cei ce deserveau mitraliera.

De-odată răsunară strigăte monotone de jur-împrejurul nostru, în pădure. Duşmanii îşi dădeau de veste unul altuia că încercuiseră satul cu desăvârşire. Şi în clipa următoare se stârni o larmă atât de sălbatecă de parcă ar fi fost iadul pe pământ, nu alta.

Prin găurite din gard văzurăm un şir întreg de făpturi negre năpustindu-se. Probabil că se aşteptau să intervină acum mitraliera lor, care să facă cu neputinţă o apărare.

Cu atât mai mare trebuie să fi fost spaima, groaza lor, când deodată mitraliera aceasta începu să ţăcăne şi să scuipe gloanţe

spre ei printr-o deschizătură tăiată repede în nuielele gardului.

Mulţi făcură o săritură în aer şi se prăbuşiră apoi la pământ – ceilalţi, însă, scoaseră răcnete de groază şi îşi căutară salvarea în fugă Cu toate astea mulţi fură nimeriţi şi căzură în iarba luminişului.

De cealaltă parte a acestuia detunau salve regulate de armă. Aşa dar, oamenii lui Pongo se foloseau bine de carabinele cu care fuseseră înzestraţi, căci strigătul de atac al duşmanilor se schimbă repede într-un răcnet de spaimă, apoi amuţi.

Pongo îmi făcu acum impresia unui bun comandant militar, căci în curând se iviră înaintea să câţiva negri, care îi raportară ceva în şoaptă. Uriaşul negru ne spuse apoi că atacul duşman fusese respins pe toată linia.

Dar încă nu ne puteam socoti în siguranţă deplină, căci Şankuri va încerca să reintre în stăpânirea satului.

Pongo însă dădu un ordin cu glas tare şi imediat se înfăţişară înaintea lui câţiva oameni de ai săi şi îngrămădiră lângă noi un morman de vreascuri, pe care le aprinseră.

Când se înălţă flacăra, veniră cei doi paznici ai lui Londa, cu prizonierul lor. Pongo se urcă pe un morman de crengi groase, îl înşfăcă pe fiul lui Şankuri şi-l ridică sus de tot, strigând în aceiaşi timp câteva cuvinte spre pădure.

Rezultatul se arătă imediat, căci după strigăte de spaimă izbucnite din câteva gâtlejuri, se auzi un glas iritat. Pongo discută mult cu interlocutorul sau – care nu era altul decât, Şankuri – şi în cele din urmă sări jos de pe crengi, râse din toată inima şi zise:

— Totul va fi bine, Massers. Noi mâine părăsim satul, luăm prizonier cu noi şi nu dăm liber până nu ajungem în sat la frate de la Aika. Acolo în siguranţă.

Asta era o veste plăcută pentru noi. Până acum Pongo nu ne spusese că are un unchi, avea însă dreptate ca acolo ne vom afla în siguranţă.

Totul părea să fie în cea mai deplină ordine, când, deodată întreaga situaţie se schimbă fulgerător. Mitraliera de lângă noi începu să răpăie, oamenii care o deserveau strigară câteva cuvinte lui Pongo şi uriaşul exclamă cu mânie:

— Şankuri falş, face nou atac.

Ca o furtună sări pe movila de crengi, privi o clipă peste gard, apoi zvârli cu toată puterea suliţa în luminiş. Urmă un ţipăt de moarte, Pongo sări iar jos şi strigă triumfător:

— Şankuri mort, Pongo pedepsit trădător.

— Dar ce se va întâmpla acum? întrebă Marian. Cine va lua conducerea oamenilor săi?

— Londa acum conducător răspunse Pongo scurt, el trebuie poruncească să înceteze lupta.

Se-ntoarse spre tânărul negru şi-i vorbi ameninţător. Prizonierul răspunse şovăind, dar înainte ca Pongo să ne poată tălmăci vorbele sale, se auzi din pădure ţăcănitul câtorva mitraliere.

IV.
INTERVIN BELGIENII.

MITRALIERE!

Ne privirăm aproape îngroziţi, apoi exclamai:

— Belgienii!

Marian dădu din cap şi zise, grav:

— Da, mă tem şi eu că aşa e. Acum situaţia a devenit foarte primejdioasă pentru noi. Pongo, tânărul Londa nu-i poate opri pe oamenii săi de la năvală.

Camaradul nostru negru clătină capul, striga prizonierului câteva cuvinte şi când focul mitralierelor încetă pentru câteva clipe, el îl ridică pa Londa pe mormanul de crengi şi tânărul strigă ceva spre pădure.

Un glas gros răspunse după câtva timp, Londa strigă şi el iar înapoi şi după tratative duse în felul acesta, Pongo îl luă jos.

— Duşman primeşte ca Pongo şi oameni ai lui părăseşte satul – ne lămuri el – Massers însă trebuie rămâne aici, aşa cere Belgieni. Dar Massers vine cu Pongo.

Lucrul de care mă temeam se întâmplase fulgerător de repede. De sigur albilor le erau cunoscute şi aventurile noastre în lumea întreagă şi astfel belgienii îşi puteau lesne închipui că numai noi eram aceia care debarcaserăm în Loanda cu uriaşul nostru Pongo.

Fără să mai stea la gânduri, Marian sări pe movilă şi strigă tare spre pădure, în limba franceză:

— Ofiţerii belgieni sunt acolo?

— Da – veni răspunsul după scurt timp – ce doreşti?

— Am auzit că trebuie să rămânem pe loc – zise Marian – aş putea şti de ce anume?

— D-ta eşti domnul Farrow? întreabă celălalt de dincolo.

— Da şi sunt aici cu prietenul meu Bertram.

— Foarte bine, domnilor! Aici vorbeşte locotenentul Voisin. Am însărcinarea să vă aduc în faţa colonelului Roule.

— Şi nu cunoaşteţi motivul acestei dispoziţiuni? întrebă Marian. Dar chiar dacă l-aţi cunoaşte, nu vreau să-l aflu. Ţiu numai să vă spun că nu primesc ordine de la nimeni. Dacă domnul colonel al

dv. doreşte să-mi vorbească, va trebui să se ostenească dumnealui încoace.

— Dacă refuzaţi să vă supuneţi – veni răspunsul ofiţerului – mă voi vedea silit, să redeschid focul. Mi-ar părea rău dacă cu prilejul acesta ar cădea mulţi Negri nevinovaţi.

— Atunci se schimbă chestia, domnule locotenent – răspunse Marian – şi pentru că nu doreşte să-mi iau răspunderea aceasta, voi veni la dv. ţin să precizez, însă, că nu mă consider prizonier. Sau poate aveţi ordinul strict să ne luaţi captivi?

— Nu – răspunse ofiţerul, cu oarecare şovăială am primit doar însărcinarea să vă aduc în faţa colonelului. O împotrivire din partea dv., nici n-ar avea rost.

— Bine, ne luăm numai bagajele şi venim, strigă Marian.

Sări apoi jos de pe morman şi ne şopti:

— Fireşte că asta e o cursă. Pongo, trebuie să ne ajuţi, căci dacă nu ne predăm pentru moment, mulţi oameni de-ai tăi ar trebui să plătească cu viaţa, pentru noi. Părăseşti imediat satul cu oamenii tăi şi prizonierii, du-i pe drumul spre satul unchiului tău, apoi întoarce-te singur îndărăt şi ia-te după noi pe furiş! Dacă bagi de seamă că belgienii se poartă cu noi ca şi când am fi prizonieri, va trebui să-ncerci să ne liberezi.

— Pongo face! răspunse uriaşul, calm.

Se duse în mijlocul satului, îşi adună oamenii şi părăsi cu ei satul prin poarta pe care o deschise repede.

Aşteptarăm câtva timp după plecarea negrilor pentru că trebuia să-i îngăduim lui Pongo să-şi îndrepte oamenii pe drumul spre satul unchiului său, apoi să se înapoieze.

Probabil însă că zăbava noastră nu era pe placul locotenentului, căci îi auzirăm glasul, care de data asta era foarte aspru:

— Ei, domnilor, nu vreţi să veniţi? Cred că aţi avut timp de-ajuns să vă strângeţi lucrurile.

— Dar de ce vă grăbiţi aşa? întrebă Marian la rândul său. Nu ştiam că vreţi să vă înapoiaţi noaptea la tabăra dv.

— Nici n-am de gând să fac asta, vreau însă să vă am la noi. Am ordinul să vă aduc înaintea colonelului şi aşa voi şi face.

— Vă spuneam mai adineauri că vom veni ca oameni liberi – răspunse Marian cu asprime de aceea nu îngădui să mi se vorbească pe tonul acesta. Nu suntem prizonierii dv.

— Asta depinde de felul cum vă veţi purta – răspunse ofiţerul, batjocoritor.

În acelaşi timp el se ivi în lumina focului pe care-l întreţinusem la marginea îngrăditurii îndărătul lui se apropiau, ca nişte umbre,

făpturile câtorva negri uriaşi, ai căror dinţi sclipeau ciudat în lumina flăcărilor.

Locotenentul Voisin făcea o impresie foarte antipatică – s-ar fi putui zise o fiară cu chip de om şi ne spuneam că de vreme ce colonelul trimitea un astfel de reprezentant, cu însărcinarea să ne aducă la dânsul atunci el-însuşi trebuia să fie şi mai fioros.

Pe mine mă înfuriase tonul batjocoritor al ofiţerului şi întrebai cu asprime:

— Domnule locotenent, ştii ce vrea să ne spună colonelul?

— Oho, domnul Farrow nu s-a arătat atât de curios ca dumneata – răspunse el, râzând — dar poţi s-o afli, dacă ţii cu tot dinadinsul: autorităţile portugheze din Loanda ne-au cerut informaţii asupra dv. şi afară de asta locotenentul Ramin al nostru a adus blănurile a două gorile care par să fi fost ucise de dv. Trebuie să ne daţi lămuriri în această privinţă.

— Vi le vom da – răspunse Marian în locul meu – lucrul e simplu de tot: am fost atacaţi de cele două dihănii. Şi vă mai spun că aproape de aici, într-un luminiş, mai puteţi găsi trei blănuri de gorilă, pe care v-aş sfătui să le luaţi, căci ar fi păcat să se piardă. Două din ele s-au omorât una pe alta luându-se la luptă, a treia au ucis-o camarazii mei, ca să-şi salveze viaţa. Asta o veţi putea recunoaşte după starea cadavrelor.

— Ce? strigă locotenentul. Încă trei gorile? Se vede că d-ta nu ştii că vânătoarea acestor animale e oprită?

— Ba ştiu foarte bine – răspunse Marian, fără să se turbure – dar nu ştiam până acum că trebuie să te laşi ucis de ele, fără să ai dreptul să te aperi. Şi cât priveşte uciderea reciprocă a două din acele fiare, cred că nu ne puteţi face o vină din asta.

— Vom vedea cum stau lucrurile, răspunse Voisin – Mâine dimineaţă ne vom duce să cercetăm chestia la faţa locului. Acum veniţi încoace, căci negrii vor să intre înapoi în satul lor.

Locotenentul veni însoţit de şase negri şi încadraţi de ei părăsirăm satul, îndreptându-ne spre pădure.

Când intrarăm pe sub copaci şi ajunserăm într-un mic luminiş, ne şi dădurăm seamă cu ce gânduri se purtau belgienii faţă de noi.

O trupă de soldaţi negri stăteau de jur-împrejur şi la ivirea locotenentului, ei se ridicară repede.

— Ăştia sunt oamenii mei, care îndeplinesc îndată orice ordin de-al meu, ne lămuri Voisin, râzând batjocoritor. Dacă le-aş porunci să vă rupă în bucăţi, de pildă, ar face-o fără să şovăie o clipă. Cred însă că veţi preda armele fără împotrivire.

— Foarte bine – răspunse Marian, tăios – acum ştiu cum stau

lucrurile. Îmi pare rău de d-ta, domnule locotenent, că trebuie să joci un astfel de rol. Pentru un ofiţer nu poate fi de loc plăcut.

Locotenentul Voisin spumega de furie şi duse mâna la revolver – dar Marian şi trăsese arma şi o îndreptă spre dânsul... aplecându-se puţin.

— Poftim, domnule locotenent – zise el – doreai parcă armele noastre?

Voisin căzuse în propria să cursă, căci dacă ar fi făcut o mişcare suspectă cu mâna, ar fi căzut ucis în aceeaşi clipă.

Mutra hotărâtă a lui Marian şi ochii-i scânteietori lăsau să se întrevadă seriozitatea situaţiei. Palid la faţă, Voisin retrase mâna de la brâu, o întinse şi lua arma lui Marian.

În aceeaşi clipă prietenul meu ţinu în mână cel de-al doilea pistol al său şi-l întinse ofiţerului. Acesta aruncă pe cel dintâi de o parte, lângă un foc, luă cealaltă armă şi făcu acelaşi lucru cu ea. Marian îşi scoase puşca şi după ce o puse de asemenea lângă foc, întreba oarecum batjocoritor:

— Vrei şi cuţitul meu?

Locotenentul făcu însă un gest de împotrivire şi se întoarse spre mine. Folosindu-mă de faptul că atenţiunea tuturor era îndreptată asupra lui Marian – eu strecurai unul din revolverele mele în buzunarul de la spate al pantalonilor. Făcui acum un pas înainte şi azvârlii pe celălalt şi puşca alături de armele lui Marian.

Mă retrăsei apoi repede din bătaia focului şi, spre norocul meu, locotenentul nu băgă de seamă şiretenia mea. El dădu mulţumit din cap şi zisa:

— Bine aţi făcut, domnilor că nu v-aţi împotrivit. Altminteri aş fi fost silit să pun oamenii să vă dezarmeze şi să vă lege. Vad, însă, că v-aţi cuminţit, după cât se pare. Vă puteţi culca lângă focul de colo, dar va atrag luarea-aminte că veţi fi supravegheaţi cu străşnicie. O încercare de fugă ar fi zadarnică, deoarece oamenii mei vă pot prinde şi prin întuneric. Dis de diminuata vom merge să luăm cele trei blănuri de gorila – dacă, bine înţeles, fiarele de pradă le-or mai fi lăsat întregi.

Escortaţi de patru soldaţi merserăm lei focul care ni se arăta şi ne întinserăm la pământ. Nu ne puteam gândi la somn, ne prefăcurăm, totuşi, că am adormit. Printre pleoapele întredeschise priveam spre luminiş, aşteptând să-l văd pe Pongo ivindu-se.

Îmi spusei însă că un act de violenţă din partea să n-ar avea rost, căci ar fi fost greu să-i înlăture fără zgomot pe cei patru negri care ne păzeau.

Dar nu ţinusem seamă de şiretenia lui Pongo. să fi trecut vreo două ceasuri şi tocmai începusem să moţăi, când camaradul,

nostru interveni.

V.
EVADAREA.

STRIGATE PUTERNICE şi înjurături sălbatece ne făcură să ne ridicăm speriaţi. Când privirăm în jurul nostru văzurăm cortul locotenentului prăbuşit sub greutatea unei crengi cât toate zilele, ce fusese zvârlită din vreun copac din apropiere, probabil.

Soldaţii săriră într-acolo ca să dea ajutor şefului lor. Se părea că e grav rănit, căci înjurăturile sale se preschimbară acum în ţipete şi gemete, paznicii noştri îşi îndreptară şi ei toată luarea-aminte spre cort, de pe care câţiva negri tocmai ridicau craca grea.

În aceeaşi clipă auzirăm glasul lui Pongo din cealaltă parte a focului.

— Massers vine repede!

Aruncarăm o privire în jurul nostru şi văzurăm că nimeni nu ne ia în seama, ne ridicarăm în picioare, ocolirăm focul şi dădurăm de Pongo, care stătea la marginea pădurii.

— Acum arme de la Massers, ne şopti el şi ne vârî în mână puştile şi pistoalele. Repede vine!

Abia acum pricepui că creanga grea nu căzuse de la sine peste cortul locotenentului. Pongo trebuie să fi făcut isprava asta, în primul rând ca să abată de la noi atenţia soldaţilor, apoi ca să-l facă nevătămător pe ofiţer pentru câtva timp.

Îmi aruncai repede puşca pe umăr şi varii pistolul în brâu.

— Massers ţine de Pongo! se auzi iarăşi glasul uriaşului.

Apucai repede braţul lui Marian şi în clipa următoare dispărurăm în desişul pădurii.

Nu era nici o potecă pe acolo şi fără ajutorul lui Pongo n-am fi putut trece peste piedecile ce ne stăteau în cale.

Trebuia să fim cu mare băgare de seamă ca să nu facem zgomot, deşi larma în lagăr era asurzitoare. Apoi urmă însă o linişte de moarte, după care izbucni un strigat de alarmă scos din zeci de piepturi. Fuga noastră fusese descoperită, deci.

Ajunseserăm la vreo sută de metri de tabăra soldaţilor, când, de-odată dădurăm de o potecă ce ducea de-a dreptul spre răsărit.

— Unde sunt oamenii tăi, Pongo? întrebă Marian.

— Aşteaptă pe Massers şi Pongo, întâlnim el peste un ceas. Ei în siguranţă.

Pongo o luă la picior voinicește. Ne ţineam unul după albii, căci sub copaci era atât de întunerec încât nici mâna înaintea ochilor

n-o puteam vedea.

Gălăgia dindărătul nostru deveni tot mai slabă şi în cele din urmă mă crezut îndreptăţit să spun:

— Acum cred că am scăpat.

Dar Pongo nu era de aceeaşi părere:

— Askarii cunosc şi ei pădurea Ştiu drum acesta. Massers încă nu în siguranţă.

Vestea asta nu mă bucură de fel. Îmi încordai auzul îndărătul nostru şi într-adevăr, mi se păru că aud un zgomot slab, în depărtare.

— Askarii vine! zise Pongo în aceeaşi clipă. Aşteptăm aici, trebuie oprim pe ei.

Stăturăm locului şi Marian şopti:

— N-ar fi mai bine să mergem înainte? Nu cred să ne ajungă.

— Massers stă pe loc! stărui însă uriaşul. Pongo va face el cum e mai bine.

Îşi făcu loc pe dinaintea noastră şi în clipa următoare dispăruse.

— Rămâi pe loc, Robert! îmi spuse Marian. Pongo va face el cum e bine.

Aşteptarăm plini de încordare. Auzeam lămurit din când în când pârâind crengile şi zgomotele acestea se apropiau tot mai mult. Soldaţii înaintau deci repede şi Pongo avea dreptate că vroia să-i prindă aici. Altminteri s-ar fi putut să ne atace pe la spate.

Deodată auzirăm zgomote înăbuşite la vreo patruzeci de metri de noi. Ne spuserăm îndată că Askarii dăduseră de Pongo al nostru.

Tremurând, aşteptam clipă cu clipă s-auzim un ţipăt de moarte – dar totul rămase liniştit.

Şi iarăşi tresării speriat, căci un om se izbi de mine. Când dusei însă mâna la revolver, auzii glasul cunoscut al camaradului nostru:

— Totul bine. Trei Askari. Pongo luat puşti de la ei.

Când se strecură pe lângă mine ca să ia din nou conducerea, simţii într-adevăr metalul rece ai carabinelor, pe care şi le aruncase pe umăr.

N-am mai vrut să-l întreb dacă îi omorâse pe soldaţi, căci socoteam că e mai bine să nu ştiu. Marian părea să gândească la fel, căci nu rosti o vorbă şi cu toţii ne urmarăm drumul în grabă, de-odată Pongo scoase un ţipăt slab şi ciudat, căruia i se răspunse îndată de la mică depărtare şi după câţiva paşi ieşirăm într-o rarişte luminată de luna, în care se aflau oamenii lui Pongo şi

prizonierii din satul lui Şankuri.

Ugo ne ieşi în întâmpinare şi vorbi încetişor cu Pongo. Apoi acesta se întoarse spre noi şi zise:

— Oameni de la Pongo se împarte aici. Pe trei drumuri se duc în sat de la frate a lui Aika. Massers merge cu Pongo. Askarii nu se ştie unde s-au dus Massers.

Planul în sine era bun, totuşi Marian îi descoperi îndată partea slabă.

— Pongo, dar ei se vor lua după urma lăsata de cizmele noastre şi atunci ne vor găsi – zise el.

Negrul răspunse râzând:

— Massers fie liniştiţi. Şi patru din oamenii de la Pongo poartă cizme. Askari nu vor şti care urme e de la Massers.

Şiretenia lui Pongo era de admirat. Dacă cele trei trupe de Negri vor merge la început pe trei drumuri diferite, soldaţii locotenentului nu vor putea şti încotro ne-am îndreptat noi. Fireşte că în cele din urmă ne vor găsi, totuşi, dacă se luau după una din urme, dar prin asta noi câştigam timp, căci ei vor pierde vremea sfătuindu-se pe care drum să apuce. Şi Pongo ne mai lămuri:

— Massers şi oameni de la mine cu cizme vor fi mai întâi purtaţi pe braţe câtva timp şi abia apoi vor lăsa urme. Askari nu ştie atunci ce este.

— Pongo, eşti un om extraordinar! exclamă Marian. Acum sunt încredinţat că vom câştiga timp în felul acesta. Un lucru mă îngrijorează, totuşi… Soldaţii vor fi cunoscând şi ei satul unchiului tău şi vor fi ştiind că vă înrudiţi. Aşa dar, ei îşi vor spune ca tu cu oamenii tăi v-aţi dus într-acolo şi fireşte că şi noi. La ce depărtare e satul?

— Când întunecă ajungem, răspunse Pongo. Masser Farrow are dreptate, dar Pongo cu Massers nu rămâne în sat. Merge îndată mai departe.

— Da, aşa va trebui să facem, încuviinţă Marian. Şi când să plecăm, Pongo?

— Acum îndată – răspunse uriaşul – Massers vor fi duşi pe sus.

Dădu o poruncă scurtă şi îndată se iviră doi negri vânjoşi, care ne luară în spinare. Alţi, doi oameni se încărcară cu raniţele noastre. Apoi Pongo vorbi ceva cu Ugo şi Kubang. Aceştia urmau să ia conducerea celorlalte două trupe.

În rândurile negrilor se stârni însufleţire, în vreme ce purtătorul meu se şi îndrepta cu mine spre marginea de nord a luminişului, băgai de seamă că grupul lui Ugo, era cel mai mare. El îi avea în grijă şi pe prizonieri, care serveau încă de ostateci, până ce

oamenii lui Pongo vor fi fost într-adevăr în siguranţă.

Trebuii să mă aplec mult pe spatele negrului rând acesta pătrunse cu mine în pădure. Dădurăm iarăşi de o potecă, dar nu părea croită de un animal, căci frunzişul de deasupra era să mică înălţime – aşa că purtătorul meu trebuia să meargă foarte aplecat.

Poteca aceasta îmi dădu mult de gândit. Şi deodată îmi veni o idee care mă făcu să mă cutremur. Cunoşteam noi doar aceste poteci scunde, care întretăiau pădurile, într-o orânduire desăvârşită. În marşul nostru din Africa portugheză, le întâlnisem în câteva rânduri. Şi însuşi Pongo al nostru fusese atunci mai cu băgare de seamă, ba chiar se arăta speriat, ceea ce nu era cazul la el nici în faţa celor mai mari primejdii.

El ne lămurise atunci că ar fi vorba de poteci croite de ciudaţii Pigmei, poporul de pitici din Congo – cum se numesc ei.

Auzisem multe despre neamul acesta de oameni, a căror mare putere e în săgeţile otrăvite de care se folosesc cu o îndemânare ce-i face să nu dea greş aproape niciodată.

Dar tocmai de săgeţi otrăvite aveam un respect deosebit, ceea ce nu-mi putea îi luat în nume de rău, de când cu aventura mea în pădurile seculare ale Americii de Sud. Mai văzui şi că toţi negrii mergeau cu mare băgare de seamă; ştiau ei ce primejdii îi ameninţa, daca stârneau luarea-aminte a acestor pitici.

Avusesem de gând să-l strig pe Pongo şi să-l întreb când vom putea începe iar să mergem pe picioarele noastre – căci de vreo jumătate de cens eram purtaţi. Dar când mă gândii la Pigmei, preferai rămân tăcut.

Cine putea şti duca iscoadele lor nu stăteau la pândă undeva! Poate că în clipa următoare vor porni pe poteci tăinuite spre satul lor, pentru ca să-i alarmeze pe locuitori, stârnindu-i la luptă împotriva intruşilor.

Mă aplecai şi mai mult pe spatele negrului şi nu cutezai nici să respir aproape.

Oricât era de întunecoasă poteca, negrii găseau totuşi drumul cu o siguranţă desăvârşita. Deodată, însă, se mai lumină înaintea noastră şi ajunserăm într-o mica rarişte – după ce Pongo – care mergea înaintea lui Marian şi a mea – stătuse câtva timp locului, ca să se încredinţeze că nu ne ameninţa vreo primejdie.

În rarişteа aceasta purtătorii noştri ne lăsară jos şi Pongo şopti:

— Massers merg acum cu picioarele. Fi liniştit, Ifi este pe aproape.

Care va să zică avusesem dreptate când mă gândisem la poporul acela de pitici. Fără voie îmi rotii privirea de jur-împrejur

şi cercetai marginile luminişului.

Dar Marian, care băgase în seamă mişcarea mea, zise cu glas coborât:

— Pongo a cercetat totul, putem fi liniştiţi. Haidem, camaradul nostru negru ne-a şi luat-o înainte!

Pongo străbătu luminişul cotind mai mult spre răsărit.

Ajunserăm iarăşi pe una din potecile acelea de pitici şi deoarece se făcu din nou întunerec, mă ţinui de pulpana lui Marian. Negrii care veneau îndărătul nostru găseau ei drumul şi aşa. Eram încredinţat că şi prietenul meu se ţinea de Pongo, astfel ca înaintam fără teamă, zorind să ţiu pas cu cei dinaintea mea.

De-odată convoiul nostru se opri brusc. Mă izbii de Marian, pe care probabil că Pongo îl ţinuse în loc. În jurul nostru se stârni un zgomot ciudat, un soi de ciripit ascuţit, ca al unor papagali mici.

Negrul care mergea îndărătul meu se izbi de mine şi băgai de seamă că omul acela cât un uriaş tremura ca trestia bătută de vânt.

Tocmai vroiam să-l întreb pe Marian ce vietăţi or fi acelea cate ciripeau atât de ciudat, când negrul care bâţâia îndărătul meu exclamă speriat:

— Ifi.

Fiori de gheaţă îmi străbătură trupul. Care va să zică poporul acela atât de primejdios ne descoperite totuşi, ba chiar ne şi împresurase? Acum îmi lămurii şi cum căpătaseră numele de „Ifi”, căci în ciripitul lor se auzea mereu cuvântul acesta.

— Repede înainte! mă îndemnă Marian în şoaptă. Pongo a şi pornit mai departe. Ţine-te de mine. Căci trebuie să alergăm.

Cu paşi mari merserăm de-a lungul potecii.

De-odată fui nevoit iarăşi să mă opresc brusc şi din nou mă lovii de Marian. Acesta rămase nemişcat câteva clipe, apoi şopti:

— M-am izbit de un copac. Poteca face aici o cotitură. Aha! Duce la stânga. Înainte, trebuie să-l ajungem pe Pongo.

Porni aproape în goană, deşi nu vedea nimic şi dibuia doar drumul cu mâna. Avu însă noroc, căci poteca mergea aproape drept – afară de câteva cotituri neînsemnate pe care aproape nici nu le băgarăm de seamă. Dar pe Pongo tot nu-l ajunserăm, deşi alergam de vreo zece minute.

Pe cât îmi stătu în putinţă căutai să-mi dau seama dacă negrii dindărătul nostru ne urmau. Zgomotul pe care-l făceau cizmele noastre acoperea însă pe acela al picioarelor lor goale, desi pământul era foarte moale.

Din nou se răreau copacii înaintea noastră. Ne apropiam aşa dar de alt luminiş şi acolo socoteam că ne aşteaptă Pongo. Marian

iuţi paşii şi în curând ieşirăm din pădurea întunecată în luminişul scăldat în razele lunii.

Dai nici urmă de Pongo. Rămaserăm locului şi prietenul meu şopti:

— Ce să-nsemne asta? Oare Pongo să nu ne fi aşteptat de fel? M-ar mira. Aşa ceva nu prea intră în obiceiul lui.

— Marian – strigai eu – poate că a şi fost ucis şi tarat de către piticii aceia fioroşi.

Spunând aceasta îmi rotii fără voie privirea împrejur, de parcă m-aş fi temut să nu se ivească pigmeii, ca să ne împroaşte cu săgeţile lor otrăvite. Marian însă zise:

— Cu neputinţă! Nimeni nu-l poate învinge atât de uşor pe Pongo ai nostru. Cel mult e cu putinţă ca ei să fi pornit înainte ca să-şi dea seama dacă drumul din faţa noastră e lipsit de primejdii. Hai să străbatem luminişul, poate găsim singuri continuarea potecii.

Propunerea lui Marian era cea mai nimerită, fără îndoială, astfel că-l urmai fără şovăială. Într-un rând, pe când ajunsesem aproape la marginea de dincolo a pădurii, tresări speriat, trăsei repede pistolul şi mă răsucii în călcâie. Mi se păruse că aud un zgomot în pădure, ceva ca trosnetul unei crengi. Dar Marian mă linişti:

— Haide, Robert, trebuie să fie oamenii lui Pongo. Am găsit drumul şi vom merge pe el înainte. Mai mult ca sigur că ne vom lovi de Pongo care să înapoiază.

Porniram pe întuneric, cu paşi măsuraţi. Nimic nu se mai clintea în jurui nostru şi probabil că vietăţile de noapte simţeau şi ele apropierea zilei şi se retrăseseră în ascunzătorile lor.

Pătrunserăm din ce în ce mai adânc în pădure – dar camaradul nostru tot nu se arăta. Mă simţeam peste măsură de îngrijorat. Merserăm astfel timp de vreun ceas şi deodată se făcu lumină. Ne aflam în inima pădurii seculare – o pădure sălbatecă cum nu mai văzusem până atunci.

Acum puteam deosebi lămurit că poteca pe care mergeam era croită de mână omenească – adică Ifi, piticii aceia misterioşi. Marian se opri, cercetă terenul şi de-odată exclamă:

— Robert, Pongo al nostru n-a mers pe aici, căci altminteri s-ar fi întipărit urmele sale în pământul moale. Am apucat pe o potecă greşita când m-am izbit de copac. Doamne Dumnezeule, acum ne-am rătăcit!

Îl privii năucit, până când începui să-mi dau seamă de grozăvia situaţiei. În cele din urmă exclamai:

— Atunci repede înapoi. Îl vom găsi noi în cele din urmă.

— Bine – încuviinţă Marian – dar să ne luăm puştile în mână. Poate că-i speriem pe pigmei, dacă ne-om întâlni cu dânşii.

Pornirăm în fugă îndărăt pe potecii, cu nădejdea că Pongo ai nostru se va ivi, din clipă în clipă.

Dar speranţa noastră n-avea să se îndeplinească atât de cutând. Ne era dat să facem întâi cunoştinţă cu grozăviile pădurilor din Congo. Şi despre astea îţi voi povesti cu alt prilej, dragă George» – încheia doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **FORŢE MISTERIOASE.**

În numărul următor:

BRICUL FURAT.

În numărul următor:

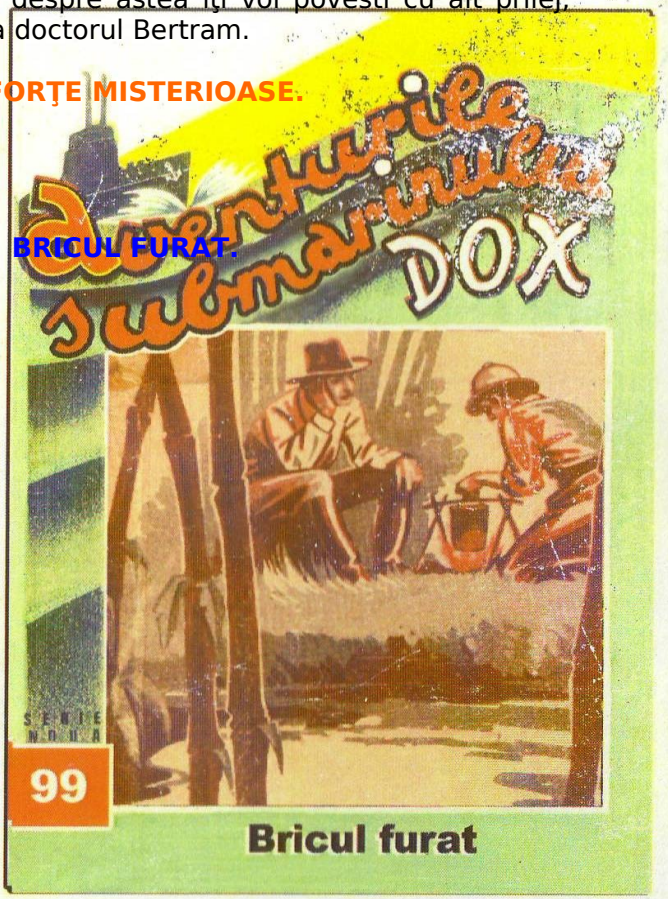

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro